

Hồi thứ mười

Tam Kích Tuyệt Hồn

Lập tức thế công của Cổ Yển La Hán khiến cho Tam Kích Tuyệt Hồn phải bật lùi về sau hơn bốn thước. Bọn họ đỏ bừng cả mặt, chân vừa đứng vững rút ngay đoản kích hoành ngang trước ngực, hét lớn:

- Được lắm, được lắm, họ Nghiêm kia, đây chính là người ra tay trước đấy nhé! Đã động đến Bạch Tâm Sơn trang thì đừng trách anh em ta không nhường nhịn.

Ngay lúc đó, Thanh kích Tuyệt Hồn Mã Khôi Nguyên, tính tình như lửa, cùng với Hắc kích Tuyệt Hồn Dư Kỳ đều vung binh khí. Ba người ba cây kích dài ngắn như nhau, to nhỏ tương đồng, chỉ khác chăng là ngọn kích của ba người là ba màu đen, đỏ, xanh. Cổ Yển La Hán không hề vội vã, dừ tay sờ lên bả vai trái, tự nhủ:

- Quả là thánh dược, lúc này nơi vết thương còn hơi nhức một tí nhưng không hề ảnh hưởng đến việc sử dụng võ công, Sở Phi tiểu tử quả là có tài!

Rồi ông đưa mắt nhìn ba người kia, nói:

- Đủ rồi, đứng có hù dọa ta. Hôm nay ta sẽ biến các người thành đồ phế liệu, ta sẽ thay cho Gia Cát lão nhi dạy các người.

- Có giỏi thì cứ thử xem nào?

Mã Khôi Nguyên hét lên một tiếng, rồi vung kích múa lên vù vù, tạo thành một quang ảnh sáng lóa mắt rợn người, công vào chín đại yếu huyệt của vị La Hán mập. Cùng lúc đó Du Kỳ lướt tới xuất ra mười ba chiêu thức nhanh như chớp.

Cổ Yển La Hán di bộ song chưởng đưa lên, từng lớp từng lớp cuồng phong từ chưởng của ông ta phát ra, miệng kêu to:

- Mẹ kiếp! Thời cuộc đảo điên mất rồi, lại phải một cuộc kịch chiến nữa rồi.

Lời ông chưa dứt thì một luồng kinh khí đen ngòm bổ tới trước ngực ông ta, rồi lập tức chuyển đổi phương hướng móc vào hai vai, móc vào yết hầu ông ta. Cổ Yển La Hán đưa tay trái ra, thân hình đã chuyển qua bên một thước, xuất ra một chưởng, tung ra một cước, hai thức đồng thời xuất ra đẩy lui Quách Đại Chí về sau ba bước. Đứng ngoài khán trận Sở Vân cười to, nói:

- Lão huynh, xuất thủ độc hơn tí nữa, để cho ba kẻ không có mắt ấy biết điều hơn một tí!

Cổ Yển La Hán tức tốc tung ra bảy cước mười sáu chưởng rồi cười to nói:

- Đúng lắm, ta đã nghĩ đến việc đó rồi. Mẹ kiếp, Tam Kích Tuyệt Hồn, có mà tuyệt cái hồn mẹ các người.

Vừa nói, Cổ Yển La Hán như bay người vung chưởng vung cước vây đánh ba tên cầm kích nọ như vũ bão. Bọn chúng luôn mồm, kêu không ngừng, báo hiệu cho nhau kẻ tiến người lui, đoản kích vũ lộng rít gió nghe rợn óc. Thân hình bọn chúng dịch chuyển không ngừng, liên thủ dùng “Đỉnh Giác Chiến Pháp” để đối địch với ông ta.

Thế là bốn người vây lấy nhau quần thảo, cát bụi bay mù mịt. Đã qua ba mươi chiêu Mặc dù Cổ Yển La Hán võ công tuyệt tác nhưng vừa qua một đêm chiến đấu ác liệt với bốn tuyệt đại cao thủ nên chân lực tiêu hao khá nhiều, vì thế lúc này giao đấu với ba người võ công thân pháp chân lực có phần thua kém cũng vẫn cảm thấy mệt mỏi.

Lúc này Tam Kích Tuyệt Hồn đã triển khai “Đỉnh Giác Kích Pháp” là môn võ học lợi hại đã giúp bọn họ thành danh, tiến lui biến hóa đều có quy củ, kích pháp nhập tâm, chiêu chiêu thức thức đều nguy hiểm, tấn công vào Cổ Yển La Hán. Ông ta vừa xuất thế vừa hét lớn:

- Á, á!...Trời đã sáng rồi. Tam Kích Tuyệt Hồn nghe tiếng gọi thì đều đưa mắt nhìn lên không trung. Thế là Cổ Yển La Hán chớp lấy thời cơ lướt tới, sử chiêu “Bạt Sơn Tam Liên Hoàn” quật ra một loạt chưởng thế mạnh như sóng biển chụp xuống ba người, uy lực khủng khiếp, khiến bọn chúng lật đật lui ra, lúng túng đón đỡ hoàn toàn bị động. Cổ Yển La Hán tung luôn mười chín chưởng kèm với hai mươi một cú đá truy kích đối phương, miệng cười lớn:

- Hỡi các bạn! Có phải trời đã sáng rồi không?

Lúc này Tam Kích Tuyệt Hồn giận quá phát khùng, vận hết nội lực vung kích như điên, phản công trở lại. Thế là cuộc chiến lại trở nên ác liệt, cát bụi mù mịt. Bốn người quần thảo với nhau qua hai mươi chiêu nữa.

Sở Vân quan sát trận đấu giữa bốn người ấy rất chăm chú, lắm bầm:

- Ba tên này võ công không kém, so với bốn người tối qua thì họ chưa đủ hoả hầu, chưa đủ kinh nghiệm, còn Nghiêm Huỳnh thì chân lực không đủ, nếu còn kéo dài trận đấu thì chưa biết kết quả sẽ ra sao.

Nghĩ vậy Sở Vân đưa mắt nhìn Hồng Dẫn đang đứng bên cạnh

mình sắc mặt lo lắng nói với hắn:

- Hồng bằng hữu, giữa ngươi và bọn kia có chuyện gì thế? Mà bọn họ làm cho ngươi khốn đốn thế?

Phấn Diện Hoa Đào Hồng Dẫn sắc mặt hơi biến, đảo mắt nhìn quanh nói:

- Ô! Thực ra cũng không có việc gì ra việc gì, cũng chỉ từ một chuyện nhỏ đôi bên hiểu lầm, mà Bạch Tâm Sơn trang vốn tàn ác nên định giết tại hạ.

- Không cần biết các hạ là người của phe phái nào, đã vì các hạ mà nhúng tay vào việc này thì chúng ta sẽ tận lực đến cùng, nhưng nếu như hành vi của các hạ không chút chính đáng thì sau chuyện này chúng ta sẽ thanh toán với các hạ.

Hồng Dẫn lại chợt dạ, đưa mắt nhìn Sở Vân vì cho đến lúc này hắn ta cũng không biết mối quan hệ giữa Sở Vân và Cổ Yển La Hán ra sao, chứ cứ nhìn bên ngoài thì hai người quá nhiệt tình, quá thân thiết với nhau như đôi bạn đã sống với nhau mấy chục năm trời.

Sở Vân hỏi như thế là để thăm dò rõ ràng sự việc mới không hành động sai lầm, nhưng thấy Phấn Diện Hoa Đào không hiểu được mối quan hệ giữa họ với nhau nên chàng không nói nữa. Lúc ấy bốn đối thủ đã đấu thêm mười lăm chiêu nữa vẫn bất phân thắng bại. Sở Vân nghĩ: Phấn Diện Hoa Đào không có vẻ là con người chính đạo, nếu như hắn ta làm điều bất chính, mình không biết rõ mà còn can thiệp thì sau này tất sẽ phiền phức, phải tìm cách bắt kẻ này nói hết sự thực mới tránh được bị hắn lợi dụng, làm việc tốt hóa nên việc xấu.

Ngay lúc đó, Hồng Dẫn lách người ra xa một bước, đôi mắt lão liên như tìm thời cơ. Sở Vân hơi nhíu mày, ngón út bàn tay trái phóng tới đồng thời điểm luôn á huyết của hắn nhanh như chớp khiến cho Hồng Dẫn đứng chết trân tại chỗ. Sở Vân tiến sát đến, thấp giọng lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn! Ngươi là ai? Có ý đồ gì? Bây giờ nếu ngươi không nếm mùi đau khổ thì ngươi chưa biết mở mồm nói thật phải chăng?

Nói rồi, như một đôi bạn thân, chàng đưa tay cầm lấy tay Hồng Dẫn, mấy ngón tay của chàng đặt lên uyển mạch của hắn, khống chế dòng máu luân chuyển tới đó, làm cho phần sau sẽ thiếu máu, còn phần trước đó máu huyết bị chạy ngược lại, khiến cho cánh tay của hắn như bị trăm ngàn con kiến cắn xé đau đớn, nhức nhối vô cùng, so ra cánh tay bị chặt đứt thì còn có vẻ ít đau đớn hơn thể này nhiều. Mặt hắn ta tím bầm lại, mồ hôi vã ra như tắm.

Sở Vân hỏi:

- Thế nào ? Các hạ có cảm hứng thì từ từ sẽ thấy thích thú hơn nữa!

Thấy sắc thái của hắn. Sở Vân biết hắn không còn chịu nổi nữa, nên từ từ buông lỏng mấy ngón tay ra, đồng thời giải khai huyết đạo nói cho hắn, hỏi:

- Bằng hữu, tại hạ xin nghe đây, được chứ?

- Bằng hữu...à, huynh đài! Người muốn biết điều gì?

Vì sao Tam Kích Tuyệt Hồn lại đuổi giết người? Sở Vân lạnh lùng hỏi gặng.

Sự việc thật đơn giản, không có gì đặc biệt cả, huynh đài truy hỏi làm gì? Các vị cứu Hồng Dẫn thì sau này Hồng Dẫn sẽ báo đền ân nghĩa ấy...

Ngay lúc ấy giữa vòng đấu một tiếng thét khủng khiếp vang lên, một bóng người văng xa xa cả trường. Cổ Yển La Hán đứng sững giữa trường đấu, trên tấm áo màu xám lông chuột bị xé rách chùng nữa thước, máu tươi chảy ròng ròng.

Còn kẻ bị văng nhào ra xa chính là Tam Kích Tuyệt Hồn Hồng kích Dư Kỳ.

Thở hổn hển, đảo ngược đôi mắt, Cổ Yển La Hán quát lớn:

- Các người thấy thế nào? Lão phu chỉ cần vài chiêu là đã làm cho các người thấy rõ khả năng của ta rồi chứ? Còn chịu nổi nữa không?

Quách Đạt Chí ngoái nhìn Dư Kỳ đang cố ngồi dậy hỏi:

- Tam đệ! Thương thế ra sao?

Ngọn kích rơi khỏi tay. Dư Kỳ lạc giọng nói:

- Đại ca đừng lo cho đệ, đệ chỉ bị đánh gãy một nhánh xương thôi.

Mã Khôi Nguyên tung ra mười đường kích hiểm ác, quát la lên:

Tam đệ, xem nhị ca đập nát đầu chó của họ Nghiêm đây này.

Cổ Yển La Hán di bộ, tung ngay hàng loạt cú đá như búa bổ tiếp theo những ngọn chưởng như bão tố cười nói:

- Chẳng dễ thế đâu? Không tin thì người cứ thử lao vào xem nào?

Vừa dứt lời lại tung tiếp hơn mười chưởng nữa về phía Quách Đạt Chí.

Dù ông ta vẫn xuất chiêu hùng dũng, công thủ toàn vẹn, nhưng Sở Vân biết rằng suốt cả ruột đêm kịch chiến, cộng với thương thế chưa hoàn toàn lành hẳn Cổ Yển La Hán không thể phát huy hết mọi sự tinh tú cũng như sức mạnh hiệu lực của chiêu thức.

Qua hơn một trăm năm chục chiêu, thân pháp của ông ta chậm dần lại, sự lợi hại giảm đi rất nhiều rồi. Hai ngọn kích của đối phương luôn luôn vây hãm ông ta, và hai kích thủ ấy cũng hiểu được, nếu kéo dài trận đấu thì lợi thế sẽ hoàn toàn thuộc về họ. Do đó họ luân phiên nhau tấn công không ngừng để tiêu hao sinh lực đối phương.

Cổ Yển La Hán nuốt nước miếng đắng ngắt tự nhủ:

- Mẹ kiếp! Chỉ một đêm mà phải qua hai trận kích chiến thể này thì làm sao chịu thấu cơ chứ. Hai tiểu tử này như mang nặng thù hận nên càng đánh càng ác liệt.

Ngay lúc ấy thì lưỡi kích đen bóng đã phóng tới sau lưng nghe xé gió, còn ngọn Thanh kích thì đánh cố vẽ nên một đạo hào quang công vào phía dưới đan điền Cổ Yển La Hán.

Không thể né tránh, Cổ Yển La Hán thét lên một tiếng hai chân trụ chắc như quả núi, hữu chưởng đánh vòng sang bên chặn ngọn Thanh kích, còn tả chưởng móc ngược ra sau đánh bạt đường kích của Hắc kích.

Hắc kích Quách Đạt Chí thét lên một tiếng rùng rợn, liều lĩnh tung người vào vận toàn bộ công lực lên ngọn kích chuẩn bị đánh lên thì bỗng cảm thấy khúc trì huyết đau nhói một cái. bao nhiêu công lực tiêu tan hết trong nháy mắt...Ngọn kích bị đánh bay tít lên cao, còn thân hình của Quách Đạt Chí thì cuộn lăn dưới đất thoát ra ngoài, tránh cú đá như trời giáng của đối phương.

Hữu chưởng của Cổ Yển La Hán chụp cứng ngọn kích của Thanh kích Mã Khôi Nguyên đè xuống, máu từ lòng bàn tay tuôn ra. Mã Khôi Nguyên theo đà đâm chín mũi kích xuống đất thì cái đầu của Cổ Yển La Hán như một quả núi đâm sầm vào ngực hắn ta. Mã Khôi Nguyên thét lên một tiếng thảm khóc, máu từ miệng hắn tuôn ra ồ ạt, thân hình hắn mềm nhũn ra ngã gục xuống đất.

Cổ Yển La Hán lão đạo giật lùi hai bước, định cất tiếng nói thì một đạo hào quang bay vút lóir không một tiếng động khiến cho Cổ Yển La Hán sững người, không kịp đối phó. Ông ta phần nộ gầm lên một tiếng. Ngay lúc ấy ngọn kích màu đỏ đã bay vút lên không trung, thoát khỏi sự khống chế của người điều khiển nó, bay cao lên hơn năm trượng vút đi, đồng thời một tiếng thét xé không gian vang lên:

- Muốn chết à! Lão gia quyết liều mạng cùng ngươi!

Cùng lúc với tiếng thét ấy là ba đạo bạch quang trông như ba sợi xích sắt sáng láng bay vút tới nhưng không nhắm vào Cổ Yển La Hán mà lại nhằm vào Sở Vân đứng ở ngoài xa kia.

Cổ Yển La Hán trông thấy hốt hoảng la lên:

- Đồ chó Dư Kỳ! Nhắm vào kẻ không biết võ công mà hạ thủ, ta phải xé xác ngươi ra mới được.

Không còn phi thân đến kịp để cứu Sở Vân, Cổ Yển La Hán dồn hết công lực vào đôi tay, quật vào Hồng kích Dư Kỳ mấy chưởng như vũ bão.

Còn Sở Vân lúc ấy trên mặt lộ một khí sắc kỳ dị, không biết chàng cố ý hay vô tình mà thân hình tự nhiên lắc lư mấy cái và mấy đạo bạch quang đi khỏi thân hình chàng ta đập vút vút vào thân cây bạch dương sau lưng chàng. Nhìn lại thì ra đó là ba mũi bạch hổ đinh sáng loáng.

Lúc ấy, chưởng phong cương mãnh như thiết trụ của Cổ Yển La Hán đã giáng thẳng vào người Hồng kích Tuyệt Hồn Dư Kỳ, một tiếng rú lên như sói hú, thân hình của Dư Kỳ bị luồng kinh phong quật bay bắn ra ngoài hơn bảy thước, rơi bịch xuống bất động.

Sau khi xuất chưởng vội đưa mắt nhìn về phía Sở Vân, Cổ Yển La Hán nhìn thấy ba luồng bạch quang bắn sượt qua người Sở Vân, còn phương pháp né tránh của Sở Vân thì ông không nhận biết được.

Hai mắt mở trừng, trừng, miệng há to kinh ngạc cực kỳ, từ ngày hành đạo giang hồ Cổ Yển La Hán lần đầu tiên được nhìn thấy thân pháp tuyệt kỹ này, ba mươi năm khổ luyện chưa chắc đã đạt được thân pháp ấy, thế mà Sở Vân chỉ là chàng trai hơn hai mươi tuổi mà thôi. Ông ta ngây người ra quên cả để mắt đến ba kẻ địch thủ, ông ta thấy Sở Vân cười cười mà bối rối hoang mang vô cùng. Chàng ta biết lúc này không còn có thể che dấu được hành tung của mình trước đôi mắt sắc sảo của người bạn lớn tuổi kia, Sở Vân cười hỏi:

- Hai mạng người rưỡi và một mối hận thù triền miên, đó có phải là cái giá phải trả cho việc nhúng tay vào chuyện người khác không hả lão huynh?

Thấy Sở Vân nhẹ lướt đèn bên mình không một tiếng động, Cổ Yển La Hán lau mồ hôi trán hần hần hỏi:

- Anh bạn trẻ! Người đích thực là ai thế?

- Tiểu đệ là Sở Phi, lão huynh, người bị thương không nặng lắm mà sao lại mê hoảng rồi. Sở Vân cố làm bộ ngạc nhiên, cười hỏi.

Bỗng nhiên, Cổ Yển La Hán quay ngoắt người lại, nhìn thấy Sở Vân tươi cười đứng đó, ông ta trợn mắt há mồm kinh ngạc, mãi một lúc sau mới trấn tĩnh lại, cười chua chát nói:

- Ông bạn trẻ ơi, nếu ông mà đi diễn kịch chắc chắn là vô địch thiên hạ rồi, họ Nghiêm này trước nay đùa cợt nhân gian, chọc ghẹo người khác, không ngờ lại bị người chọc lại, nghĩ đi nghĩ lại ta thấy

thua người nhiều lắm, thua người tất cả.

Sở Vân chăm chú nhìn vào mắt Cổ Yển La Hán hồi lâu rồi mới từ tốn nói:

- Lão huynh, tại hạ rất yêu thích tính cách của lão huynh, vị nhân và vị tất cả. Hãy tha thứ cho tại hạ vì tại hạ có những nỗi khổ riêng của mình. Xin lão huynh hãy tin tại hạ, lão huynh là người bạn có duyên phận số một đối với cuộc đời của tại hạ từ trước đến nay. Trên cái thế giới này những kẻ tàn bạo và gian trá quá nhiều, nhưng lão huynh thì người lại không như thế. Trong lĩnh vực tình cảm tại hạ muốn rằng lão huynh hãy cùng với tại hạ kết làm đôi bạn vĩnh viễn. Lão huynh có đồng ý không?

Cổ Yển La Hán Nghiêm Tiểu Thiên chăm chú nhìn Sở Vân một lúc lâu rồi bất kể thân hình còn đầy thương tích, ôm chầm lấy Sở Vân xúc động nói:

- Cậu bé, người nói đúng lắm, những điều ta định nói thì người đã nói cướp hết rồi, ha ha ha, thiên hạ tuy lớn khó tìm tri kỷ, cậu bé người đã hiểu hết tẩn lòng của ta quá rõ, cả nửa đời ta đi làm cường đạo, tâm tính từ trước đến giờ chưa bao giờ ta lại xúc động thế này, hưng phấn thế này, cậu bé! Cậu đúng là người bạn lớn của ta, ha ha ha...

- Lão huynh, tại hạ sẽ luôn ghi nhớ những lời này, luôn luôn trân trọng tình bạn của chúng ta, lão huynh cũng thế chứ?

Cổ Yển La Hán đột nhiên đẩy Sở Vân ra, nhìn chằm chằm chăm chăm rồi cúi người bái chàng một cái, nói:

- Bằng hữu, từ hôm qua cho đến vừa rồi, kẻ đã ra tay ám trợ ta nhất định là người phải không? Người là ân nhân cứu mạng của ta, không thể không tạ, hãy cho lão phu bái người một lễ.

Sở Vân vội né tránh, xua tay nói:

- Đứng làm thế! Chỉ cần hiểu rõ những tình cảm của chúng ta thì sẽ hiểu tất cả nhưng điều xuất phát từ trái tim mình, nên không cần thiết phải lễ nghi như thế. Lão huynh, xin đứng bao giờ như thế nữa mới là thật lòng với nhau.

Cổ Yển La Hán cười một tràng dài đứng lên nói:

- Được rồi! Lão già này sẽ như mãi công đức ấy và sẽ làm như thế. Bạn ơi, nói thật nhé, với công phu của người, đã làm cho người ta chết khiếp được đấy, ghê gớm quá, tuyệt vời quá. Đêm qua bọn Tấn Lôi Thủ Khang Nghinh Sơn không thể nào ngờ được lão Nghiêm này lại có một người võ công khủng khiếp như thế ám trợ. Và ngay cả sớm nay, ba tên này cũng sa vào hoàn cảnh như thế.

Nói đến đó, ông ta vội quay lại nhìn ba địch thủ nằm trên mặt đất, bước tới thì đã nghe Sở Vân nói:

- Lão huynh! Khỏi phải quan tâm đến họ nữa. Lão đại Hắc kích Tuyệt Hồn Quách Đạt Chí bị lão huynh đánh bay vũ khí và trúng một cước của huynh, nếu không có hai chưởng bồi thêm của lão huynh thì may ra làm mới còn sống được, nhưng thế này e rằng hắn đã về châu Diêm Vương rồi!

- Sở Phi! Người đã bí mật cứu ta, nếu không thì ta đã ăn một kích của hắn vào lưng rồi... À... Mà người có phải tên thật là Sở Phi không đấy?

- Sở là họ, ai dám đổi họ nào? Còn “Phi” là “không”, đương nhiên là giả rồi. Nhưng tên thật sẽ nói cho lão huynh biết sau khi làm xong hai chuyện lớn đã.

Rồi chàng lấy trong người ra một chiếc bình hồng ngọc tím, bước tới bên Hắc kích Tuyệt Hồn Quách Đạt Chí, nói:

- Lão huynh, hãy để cho hắn sống, lão huynh có buồn không?

- Được thôi, chỉ e sau này hắn ta tìm đến lão Nghiêm này không được tử bi như thế đâu!

- Nếu có ngày ấy thì đệ đã có thể cứu được mạng hắn thì cũng có thể trả hắn về với cõi chết!

Nói xong Sở Vân đổ nước thuốc trong lọ ngọc vào miệng Quách Đạt Chí đồng thời nối lại chỗ xương bị gãy trên cánh tay phải cho hắn ta. Xong đâu đấy, chàng ta bước tới trước mặt Phấn Diện Hoa Dao Hồng Dẫn, trầm giọng nói:

- Ông bạn. Chính vì người mà ta phải đứng ra chịu những điều phiền toái. Bây giờ người đừng làm cho ta phải tốn công nữa, hãy nói hết việc thù oán kết thành giữa người và Bạch Tâm Sơn trang cho ta rõ để ta có biện pháp giải quyết thích hợp!

- Phải đấy! Vì sao mà lại xảy đánh nhau chí chết, thật ra cho tới bây giờ ta cũng chẳng hiểu là vì nguyên nhân nào cả. Hãy nói mau lên!

- Vì sao mà người lại khích cho chúng ta đánh nhau với Tam Kích Tuyệt Hồn? Nói ngay đi, nếu không ta sẽ hủy hết gân cốt của người đấy!

- Nhị vị Huynh đài! Thật ra cũng chẳng có chuyện gì lớn lao cả, nhị vị chẳng cần tìm hiểu cặn kẽ làm gì, công cứu mạng của nhị vị tại hạ cảm kích vô cùng.

- Này tiểu tử kia! Mẹ kiếp ! Người coi lão Nghiêm này là trẻ con đấy ư? Được! Không dùng đến nhục hình thì người không chịu nói phải

không? Cái gì ta còn có thể không biết chứ nhục hình thì ta đã quen dùng mấy chục năm nay rồi.

Nói xong câu ấy Cổ Yển La Hán bước vội về phía gã Phấn Diện Hoa Dao. Hắn ta đã nghe tiếng ông ta từ lâu, vừa rồi lại tận mắt thấy ông ta ra tay, thì ba hồn bảy vía lên mây, toàn thân run lẩy bẩy, nói:

- Nghiêm tiền bối! Có câu nói là: “Anh hùng không hỏi lai lịch, hảo hán không tìm căn nguyên”. Quả thật tại hạ không thể nói được.

- Ha ha! Ta sẽ dùng cách này xem người có đem gia phả tổ tông tám đời khai hết ra không nào. Sao? Sở đề! Ra tay chứ.

- Chúng ta thương thuyết đến đây là đủ rồi đấy lão huynh à.

Cổ Yển La Hán gạt đầu đưa tay tóm gáy Hồng Dẫn nhắc bổng lên treo vào một cành cây bạch dương, tụt đôi giày cao cổ của hắn ra, cùng thời gian ấy từ xa hơn năm thước. Sở Vân phóng chỉ giải khai các huyết đạo cho hắn ta. Hồng Dẫn hốt hoảng kêu lên:

- Nhi vị anh hùng, muốn bao nhiêu vàng bạc tại hạ xin nộp đủ, chi xin nhi vị tha cho cái mạng hèn mọn này...

- Ta có thừa vàng bạc, vàng đầy rương, bạc đầy kho, vườn nuôi đầy phượng hoàng, người có được như thế không? Thế nhưng lúc này ta lại muốn lấy người làm trò chơi giải trí, người có hiểu không?

Nói xong ông ta bẻ một cành cây nhỏ, tuốt hết lá, rồi khẽ cào cào vào lòng bàn chân của Hồng Dẫn. Thế là hắn ta hai chân dấy dụa, cả thân người vặn vẹo bật cười lên thành một tràng dài, cười lăn lộn, cười thối cả ruột gan.

Vietkiem.com